

SCRISOARE PASTORALĂ CU PRILEJUL SĂRBĂTORII ÎMPĂRĂTEȘTI A ÎNVIERII DOMNULUI IISUS HRISTOS 2020

Summary

This is the pastoral letter of HG Sofronie, Orthodox bishop of Oradea. After highlighting the joy of the feast of the Resurrection which is called „queen of all feasts,” it focuses on the light of Christ’s Resurrection which illuminates and transforms us all. The last part highlights the role of philanthropy, as we as Christians are called to support, materially and spiritually, those who are neglected and marginalized.

Keywords

Easter; Resurrection; Easter – queen of feasts; Light of Christ; philanthropy.

† **SOFRONIE,**
din darul lui Dumnezeu Episcopul Oradiei,

Iubitului cler de mir și monahal, viețuitorilor așezămintelor mânăstirești și tuturor binecredincioșilor creștini din Eparhia noastră, ascultătorilor și cititorilor acestei scrisori pastorale, har, milă și pace de la Dumnezeu slabei și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, iar de la noi, părintești binecuvântări!

Hristos a înviat!

Preacuvioși și Preacucernici Părinți, preacuvioase maici, iubiți fii și fiice duhovnicești,

Sărbătoarea învierii din morți a Domnului nostru Iisus Hristos, sărbătoarea sărbătorilor, praznicul cel mare al tuturor praznicelor, Împărăteasa și Doamna tuturor sărbătorilor, ne umple sufletele de nepământescă bucurie și ne adună pe toți laolaltă, pentru a serba cum se cuvine și a ne bucura pe măsură pentru darul cel mare făcut nouă și lumii de Dumnezeu, Care „așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16).

Darul Cel mare al lui Dumnezeu este Însuși Fiul Său, născut din veci din Tatăl, Care Se înomenește pentru noi oamenii și a noastră mântuire, jertfindu-Se pe Cruce ca să omoare cu moartea Sa moartea noastră. Învierea Sa este începutul învierii noastre, prin umanitatea Sa asumată total, cu excepția păcatului, pe care-l ridică de pe noi pe umerii Săi, ne face și pe noi părtași, prin lucrarea harului Său în noi, dumnezeirii Sale. El ia pe umerii Săi oia cea pierdută, spre a ne învăța să luăm jugul Lui asupra noastră,

precum a spus: „veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă sufletelor voastre. Căci jugul Meu e bun și povara Mea este ușoară” (Matei 11, 28-30).

Prin Fiul Său întrupat, Darul Cel mare dumnezeiesc, Tatăl nostru Cel din ceruri ne dăruiește învierea, „știind că Cel ce a înviat pe Domnul Iisus ne va învia și pe noi cu Iisus” (II Corinteni 4, 14). Doar pentru noi, nevrednicii, s-au întâmplat toate, din darul lui Dumnezeu-Tatăl, cum tâlcuiește Marele Pavel, zicând: „Dacă Dumnezeu e pentru noi, cine este împotriva noastră? El, Care pe Însuși Fiul Său nu L-a cruțat, ci L-a dat morții pentru noi toți, cum nu ne va da, oare, toate împreună cu El?” (Romani 8, 31-32) Și „cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?” (Romani 8, 35) și mărturisește răspicat: „sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile, nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă faptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru” (Romani 8, 38-39).

De aceea, darul învierii, primit prin Învierea din morți a Fiului lui Dumnezeu înomenit, ne învăluie în emoție și bucurie sfântă, ne dă putere să credem și să mărturisim, având nădejde vie și nepieritoare la mântuire: „de vei mărturisi cu gura ta că Iisus este Domnul și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat pe El din morți, te vei mântui” (Romani 10, 9).

Binecuvântat popor al lui Dumnezeu,

Nu doar că Tatăl ni-L dăruiește pe Fiul spre mântuirea noastră, prin jertfa pe Cruce și Învierea din morți, și nu numai marea taină a propriei noastre învieri este și ea darul lui Dumnezeu făcut nouă muritorilor, ci și însăși sărbătoarea Învierii, Împărăteasa și Doamna tuturor sărbătorilor, cea mai mare și mai însemnată sărbătoare creștină, este și ea darul lui Dumnezeu, Tatăl și Fiul și Sfântul Duh, pentru noi, cei sărmani și umili și preaîmpuținați în toate cele. An de an, de aproape două mii de ani, toate generațiile de credincioși și smeriți discipoli ai lui Hristos se împărtășesc de darul sărbătorii pascale. Acum este rândul nostru să ne bucurăm, împreună, în Sfânta Biserică, de darul ceresc, în lumină, în lumina lui Hristos, Care este lumină și să „umblăm întru lumină, precum El este în lumină”, ca să „avem împărtășire unul cu altul și sângele lui Iisus, Fiul Lui, ne curățește pe noi de orice păcat” (I Ioan 1, 7).

Darul preamărit al serbării Sfintelor Paști de către noi, creștinii, este sporit de minunea anuală a venirii Sfintei Lumini la Ierusalim, în Biserica Sfântului Mormânt, din mormântul gol și de viață dătător al Domnului, de unde țâșnește lumina care se împărtășește credincioșilor și se împrășteie în toată lumea, fiecare Sfânt Altar devenind, tainic și simbolic, mormântul gol din care a înviat Hristos și de unde suntem chemați să luăm, unii de la alții, lumină, pentru a deveni purtători de lumină, sfeșnice ale

luminii, lumina lumii, cum ne vrea Domnul: „*voi sunteți lumina lumii; nu poate o cetate aflată pe vârful de munte să se ascundă. Nici nu aprind făclia și o pun sub obroc, ci în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă*” (Matei 5, 14-15).

Lumina lui Hristos este și proclamarea sfântă de la Liturghia Darurilor mai înainte sfințite din timpul Sfântului și Marelui Post, precum și de la sfințirea bisericii: „*lumina lui Hristos luminează tuturor!*” De altfel, darul sărbătorii și, implicit, darul luminii este pregătit printr-o lungă perioadă de așteptare, de zece săptămâni, a Triodului, cu trei săptămâni începătoare, din care ultima cu sec de carne, a brânzei și șapte săptămâni de post, Postul Mare, ținut cu strictețe de înaintașii noștri, cum transpare din chiar numele de Păresimi, de la latinescul „*Quadragesima*”, dat Postului celor Patruzeci de zile, dovadă a împământenirii lui la români înainte de venirea slavilor, la începutul secolului al șaptelea al erei creștine. De fapt, duhovnicește, pregătirea pentru Sfântul și Marele Post începe chiar de la praznicul Bobotezei sau Teofaniei, Arătarea lui Dumnezeu, în amintirea Marelui Post al Mântuitorului, după Botezul Său: „*atunci Iisus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavolul. Și după ce a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, la urmă a flămânzit*” (Matei 4, 1-2).

Dar darul sărbătorii este urmat de prelungirea ei de-a lungul întregii perioade pascale, în Săptămâna Luminată și până la Înălțare, cu întindere până la Cincizecime și, prin Săptămâna Rusaliilor, până la Duminica Tuturor Sfinților, pe toată durata Penticostarului. În tot acest timp, suntem chemați să împărtășim lumină, lumina sfântă, pascală, semenilor noștri, devenind lumini și purtători de lumină: „*așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri*” (Matei 5, 16).

Dragii mei purtători de lumină,

Este de la sine înțeles că adâncurile de taină ale sărbătorii Învierii lui Hristos sunt nepuizabile, profunzimile teologice și semnificațiile dogmatice ale evenimentului sunt abisale, încărcătura ontologică și simbolismul festiv negrăite și, totuși, cu smerenie și cumițenie știm că Învierea Domnului, începutul învierii noastre, este, pentru noi, certitudine. Știm sigur că Domnul Hristos Iisus a înviat. „*Cine se îndoiește este asemenea valului mării, mișcat de vânt și aruncat înapoi și încolo*” (Iacov 1, 6). Dar nu putem ascunde sub obroc lumina învierii, ci suntem chemați să o dăruim mai departe lumii. Așa cum o primim, unii de la alții, se cuvine să o dăm mai departe, celorlalți, celor care nu au venit la biserică să ia lumină, celor care nu mai pot veni, celor care nu mai vor să vină.

Sunt mulți semeni ai noștri singuri și părăsiți, bătrâni și bolnavi, orfani și neputincioși, în prigoniri sau marginalizați, uitați și cu sufletele pustiite. Să nu uităm să le ducem și lor lumina pascală. Ne întoarcem de la biserică la casele noastre cu lumânările aprinse și cu Sfintele Paști. Ne așteaptă locuințe primenite și mese

îmbeșugate. Câți semeni ai noștri nu au parte de așa ceva? Dumnezeu însă, Care nu i-a uitat, ni-i scoate nouă în cale, pentru a le duce noi vestea cea bună a Învierii, dimpreună cu lumina de la Sfânta Biserică și, astfel, cu mângâierea noastră smerită și puțină, dar purtătoare a mângâierii de Sus: „*Binecuvântat este Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeuul a toată mângâierea, Cel ce ne mângâie pe noi în tot necazul nostru, ca să putem să mângâiem și noi pe cei care se află în tot necazul prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu*” (II Corinteni 1, 3-4).

Cu mângâierea, cu bucuria, cu lumina suntem datori nu numai față de cei săraci și părăsiți, față de care, întotdeauna, filantropii, știuți și neștiuți, mari și mici, au avut grijă în Biserică, cu puterea și prin lucrarea Duhului Sfânt. Condiția noastră de creștini ne obligă să ducem darul lui Dumnezeu către toți oamenii, să aducem vestea Învierii și să purtăm darul sărbătorii, vestind că Hristos a înviat, nu doar spre cei care cred și-L așteaptă pe Domnul, ci și către cei care L-au uitat sau s-au îndepărtat ori înstrăinat de comunitatea creștinilor practicanți sau de comuniunea de credință a înaintașilor noștri comuni ori, mai mult, într-un elan evanghelic apostolic, înspre cei ce încă nu L-au cunoscut pe Hristos Domnul. Cu delicatețe, cu blândețe, cu finețe sufletească și subțirime duhovnicească să ne apropiem de toți, purtând în noi adevărul Învierii Domnului și arzând ca niște făclii purtătoare de lumină pascală, oferind tuturor celor însetați de Dumnezeu vestea învierii lui Hristos. Și lumea bolnavă și suferindă de astăzi are mare nevoie de vestea cea bună, de darul luminii lui Hristos strălucind din mormântul gol de la Ierusalim, de darul sărbătorii Sfințelor Paști. „*Și pacea lui Dumnezeu, care covârșește orice minte, să păzească inimile voastre și cugetele voastre întru Hristos Iisus*” (Filipeni 4, 7)! Așa cum ne-a dăruit nouă Domnul, la despărțire: „*Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoșeze*” (Ioan 14, 27)!

Hristos a înviat!

Al vostru, al tuturor,
de tot binele voitor și cu voi împreună recunoscător la Tronul slavei pentru darul
sărbătorii Învierii,

† Sofronie al Oradiei

Data în Reședința noastră Episcopală din Cetatea Oradiei Mari, cu prilejul Sfințelor Paști din Anul Domnului 2020, la o sută de ani de la învierea Eparhiei noastre, trei sute patruzeci de ani de la atestarea documentară și trei sute douăzeci și cinci de ani de la menționarea ei în Diploma leopoldină de conferire a privilegiilor ilirice.